

A szobor

Hogy nézhet ki a pusztítás borzalmának, az eljövendő hamis ökumenizmus hamis egyházának és hamis Krisztusának szobra minden keresztény vallás összevonásával?

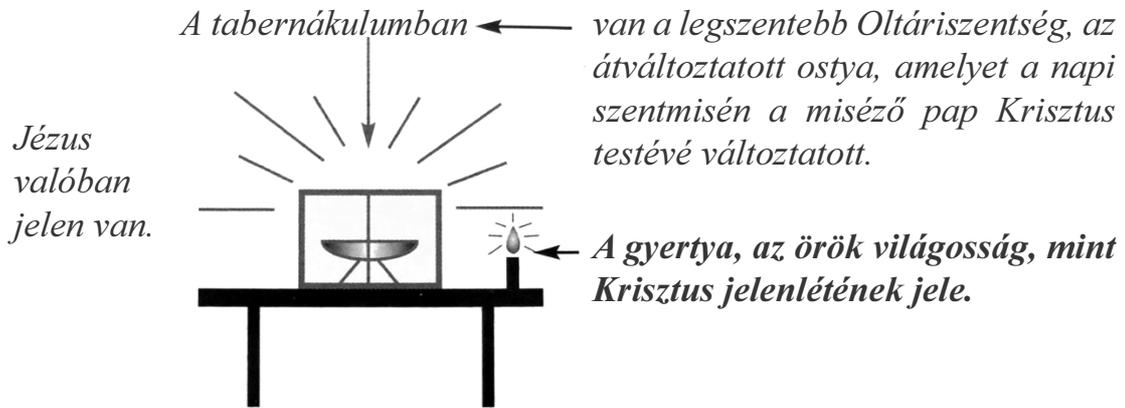

= glóbusz kereszttel;

Peace = Béke; Freedom = Szabadság; Love = Szeretet;

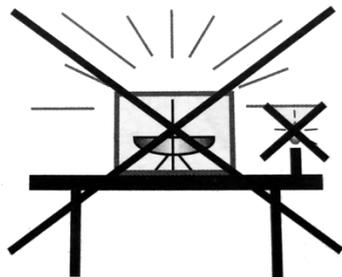
United = Egyesült; Christian = Keresztény; Churches = Egyház

A római-katolikus oltár

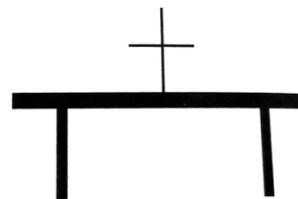
Az átváltoztatott kenyér és bor Krisztus teste és vére mindaddig, amíg anyaguk létezik.

A lutheri evangélikus-protestáns egyház

Luther megszüntette a napi áldozatot. - Megszüntetés: a pap-pá szentelés szentségét eltörölte, a protestáns pap vagy papnő nem változtatja át a kenyeret és bort Jézus Krisztus testévé és vérévé.

Ezáltal Luther számára a tabernákulum, amelyben a legszentebb Oltáriszentséget, az átváltoztatott ostyát őrzik, és a Krisztus jelenlétét jelző fény feleslegessé vált, így eltávolítják.

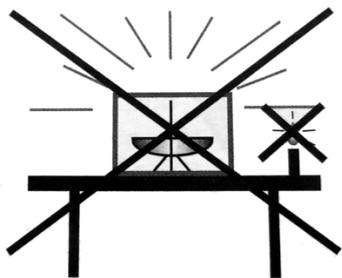

Az evangélikus-protestáns oltáron csak egy kereszt van.

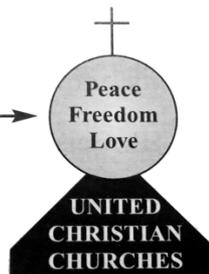
Luther: Egyedül a hit ad erőt a szentségeknek. Luther szerint csak addig Krisztus teste és vére a kenyér és a bor, amíg fogadják az úrvacsorát, az úrvacsora utáni maradék már csak kenyér és bor. Ezért nincs tabernákulum és örök fény.

A szobor

Az ökumenikus hamis egyház és hamis Krisztus oltára

hanem

„Amikor majd látjátok a szent helyen a Dániel próféta által megjövendölt gyalázatos pusztulást – aki olvassa, értse meg! –,” (Mt 24,15)

A hamis ökumenikus egyház = **nincs tabernákulum**, nincs napi áldozat, nincs Oltáriszentség, nincs örök fény (ahogy a protestáns templomokban már 500 éve így van)...

„Az istentelenek csalárd hitszegést követnek el a szövetség ellen...” (Dán 11,32)

„Méltatlanságot tervez és tesz a szent szövetség ellen, hazatérve pedig azokra fordítja gondolatait, akik elhagyták a szent szövetséget.” (Dán 11,30)

...hanem **csak az oltár** a hamis egyház és a hamis Krisztus új világvallásával.

„Hatalmat kapott arra is, hogy lelket leheljen a vadállat szobrába, hogy megszólaljon a vadállat szobra és megölje azokat, akik nem imádják.” (Jel 13,15)

Ebben a hamis egyházban részeseülni fognak a protestáns-evangélikus úrvacsora fogadásában. Ennek a hamis egyháznak a tagjai fel fogják venni a 666 jelet.

Az egyetlen fontos különbség a lutheri úrvacsora és a hamis ökumenizmusé között az, hogy a reformátorok a kereszténységnek csak egy részét választották le a római-katolikus Egyháztól, a szobrot viszont mindenkinek imádni kell.

Luther, a katolikus Egyház és az Evangélium

Jézus azt mondja: „*Mikor eljön a Vigasztaló, akit az Atyától küldök nektek, az Igazság Lelke, aki az Atyától származik, ő tanúságot tesz rólam.*” (Jn 15,26) „*De amikor eljön ő az igazság Lelke, elvezet titeket a teljes igazságra.*” (Jn 16,13)

Ennek ellenére Luther elutasítja a Szentlelket, amikor így kéri Istent: „Uram, kímélj meg engem a vízióktól (Szentlélek), mert elég nekem az Írás.”

A Bibliát ő maga akarja értelmezni, ahogy neki, tudásának, ismereteinek megfelel. Úgy akarja értelmezni, ahogy ő érti, és ahogy helyesnek tartja. Ezzel szemben az Evangélium azt mondja: „*Mindekenelőtt azt értsétek meg, hogy az Írásnak egyetlen jövendölése sem származik egyéni értelmezésből. Emberi elhatározásból ugyanis sohasem született jövendölés, hanem a Szentlélektől sugallva Isten megbízásából beszéltek a szent férfiak.*” (2Pt 1,20-21)

Ma gyakran és szívesen mondják azt, hogy Luther az Egyházat nem szétszakítani, hanem megreformálni akarta. Ezt a nézetet semmi esetre sem lehet elfogadni. Luther egész tanítása és teológiája teljes egészében a katolikus Egyház ellen irányult, és automatikusan a szétváláshoz kellett, hogy vezessen. Azt mondja Júdás apostol: „*Ezek azok, akik szakadást okoznak: érzékies emberek, akikben nincs Lélek.*” (Júd 1,19), Péternél pedig: „*Akadtak azonban a nép között hamis próféták is, amint közöttetek is lesznek tévtanítók, akik kárhozatos eretnekségeket terjesztenek, megváltó Urukat megtagadják, és gyors pusztulást zúdítanak magukra. Számosan szegődnek társukul a kicsapongásban, és miattuk becsmérlik majd az igaz utat. Kapzsiságukban hízogó szavakkal ki is fosztanak majd titeket. De régóta készen áll már számukra az ítélet: kárhóztatásuk nem alszik el.*” (2Pt 2,1-3)

Isten sugalmazásai, azaz a Szentlélek segítségével nélkül nem lehet összefüggéseiben megismerni a Szentírást. Aki racionálisan, vagyis betű szerint értelmezi, az eltévelyedik. Ahogy Luther is, aki az (esetleges) isteni víziókat elveti, hogy az Írást saját felfogása szerint értelmezze.

Pál azt írja: *„Nem mintha saját erőnkől képesek volnánk valamit is kigondolni magunkról, hiszen képességünk Istentől származik. Ő tett minket alkalmassá arra, hogy az Újszövetség szolgálói legyünk, nem a betűé, hanem a Léleké. Hiszen a betű öl, a Lélek pedig éltet.”* (2Kor 3,5-6)

A katolikus Egyháztól való elszakadást – a 16. századi reformáció következményeként – és a máig tartó folyamatokat János már előre látta, amikor azt mondta: *„Közülünk kerültek ki, de nem tartoztak közénk. Ha közénk tartoztak volna, köztünk is maradtak volna. Rajtuk kellett nyilvánvalóvá lennie, hogy nem mindnyájan tartoznak közénk.”* (1Jn 2,18)

Jézus kéri Atyját: *„Szent Atyám tartsd meg őket nevedben, amelyet nekem adtál, **hogy egyek legyenek, mint mi.**”* (Jn 17,11)

Luther pedig megosztja a kereszténységet, tanítása teljes anarchia. Tétéle így hangzik: *„Aki megkeresztelkedik, pap, püspök és pápa is egyben.”* Tanításának következményei az új keresztény közösségek és szekták százai az egész világon.

Luther teológiája

A reformáció két csatakiáltása így hangzott:

„**Sola fide**” és „**Sola scriptura**”.

A reformáció idején a protestánsok elszakadását ez a két alapelv határozta meg.

1. Sola fide – azaz egyedül a hit igazol minket (Isten előtt)!
2. Sola scriptura – Az Írás az egyetlen tekintély, egyedül a Biblia, nincs pápa, nincsenek zsinatok, és nincsenek a római-katolikus Egyház hagyományai!

A római-katolikus Egyház a „Sola fide” ellenkezőjét tanítja: hitre és **jó cselekedetekre** van szükség

A protestáns „Sola scripturával” szemben a római-katolikus Egyház azt mondja: „Az Egyház alapja a pápa, a zsinatok, a tradíciók és a hagyományok, plusz az **Írás**.”

Az a tanítás, hogy az ember igazzá válása tettek nélkül, azaz jócselekedetek nélkül, csak a hit által is megtörténik, a lutheri és az egész reformáció legfontosabb része lesz. Luther, de Kálvin is ragaszkodik ahhoz, hogy a római-katolikus Egyházzal való kapcsolat a „Sola fide” protestáns alaptételen áll vagy bukik. Mivel ők a „Sola fide” meggyőződésen voltak, tehát bukott.

Luther nem a hívők jócselekedeteit vetette el, hanem annak hatását az örök életre. A jócselekedetek nem tesznek igazzá, de a hitből származnak.

Pál levelének megfelelő helyét lefordította Luther, amikor a Bibliát fordította. Ez így hangzik: „*Mi ugyanis azt valljuk, hogy az ember (egyedül) a törvény tetteitől függetlenül a hit által igazul meg.*” (Róm 3,28)

Hogy nyomatékosá tegye a „Sola fide”-t, Luther az egyedül szót maga tette bele, utána lehet nézni. Ezzel Luther biblia – és okirat hamisítást hajtott végre, mert Pál az „egyedül” szót nem használta, mivel a jócselekedetek szükségessége nem volt vitatott, szintén bizonyítottan szükséges volt az ember üdvözülése szempontjából.

Az evangélikus egyház lutheri bibliájában ma is olvasható az „egyedül” szó.

Németországban az egységes római-katolikus és evangélikus bibliafordításban, az evangélikus egyházzal egyetértésben, már nem található meg az egyedül szó.

Luther, aki jobban akart engedelmeskedni a Szentírásnak, mint a római-katolikus Egyháznak, a Szentírás fontos mondanivalóit, amelyek a Sola-fide elv ellen szólnak, mellőzi. A Szentírásnak arról a kijelentéséről sem vesz tudomást, amely egyértelműen a katolikus Egyház mellett szól, hogy az igazzá válás a hit és a **jó cselekedetek** által lehetséges.

Szent Pál azt mondja: *„Legyen bár prófétáló tehetségem, Ismerjem bár az összes titkokat és minden tudományt, Legyen akkorá hitem, hogy hegyeket mozgassak, Ha szeretet nincs bennem, Mit sem érek.”* (1Kor 13,2)

Szent Jakab a levelében kihangsúlyozza: *„Ugyanígy van a hittel is: ha nincsenek cselekedetei, önmagában holt.”* (Jak 2,17) Szent Jakab apostolnak ezt a kijelentését Luther (önhatalmúan) „egy szalma levélnek” nevezi és elutasítja. A „Sola-fide” elv alapjában véve az Evangélium ellen szól.

Az igazzá lenni tanítás valódi jelentése

Hogy kell tehát Pál kijelentését érteni, amikor azt mondja: *„Mi ugyanis azt valljuk, hogy az ember a törvény tetteitől függetlenül a hit által igazul meg.”* (Róm 3,28)

Elsőre úgy tűnik, hogy Pál azt mondta, hogy az ember a hit által igazzá válik, függetlenül a törvény szerinti tettektől. Az Írás további kijelentéseiben az apostolok és az Evangélium világossá teszik, amint már korábban is szó volt róla, hogy a tettek is szükségesek ahhoz, hogy igazakká legyünk.

Pál arra ad választ, amit ő az ember igazzá válásáról mondott: *„Hiszen kegyelemből üdvözültetek a hit által, s ez nem a magatok érdeme, hanem Isten ajándéka. Nem tetteiteknek köszönhetitek, hogy senki se dicsekedhessék. Az ő alkotása vagyunk: Krisztus Jézusban jótettekre teremtett minket, melyeket Isten előre elrendelt, hogy bennük éljünk.”* (Ef 2,8-10)

Itt Pál világossá teszi, hogyan kell érteni valójában az igazzá válást.

Ez a kijelentés rámutat arra, hogy a hit az Isten ajándéka, nem tetteink következménye, hogy ne dicsekedhessünk, hanem képesség tesz minket arra, hogy jót cselekedjünk (ez szükséges), amit Isten számunkra már előre elkészített.

A hit tehát mindkettő: Isten ajándéka, és a kegyelemre adott válasz, vagyis a jó cselekedet. Ebből is látszik, hogy a katolikus Egyháznak van igaza az igazzá válás tanításában, hogy az embernek az üdvösséghez szükséges a hit és a jó cselekedet. A Sola-fide nem felel meg a Bibliának.

Szent Pál egyetlen helyen sem mondja, hogy egyedül a hitre van szükség.

Sola scriptura

A reformáció másik csatakiáltása a „Sola scriptura” volt. Ez azt jelenti, hogy a hitigazság egyetlen iránymutatója csak a Biblia.

Luther Jézusnak a Péterhez intézett szavait úgy magyarázta, hogy az csak Péterre vonatkozik, és a Péteri hivatal utódjaira, a

pápákra nem. „*Te Péter vagy. Erre a sziklára építem Egyházamat és a pokol kapui nem vesznek erőt rajta.*” (Mt 16,18) Neki nem számítottak az Egyház zsinatai, tradíciója, és hagyományai és az Egyház. A katolikus Egyház szerinte az emberek által létrehozott mű volt, ezért tekintély nélküli és tanai félrevezetnek.

Luthernek a pápa volt az Antikrisztus, az Egyház az emberek műve, és Jézus szavai csak Simonnak szóltak: „*Te Péter vagy. Erre a sziklára építem Egyházamat és a pokol kapui nem vesznek erőt rajta.*” (Mt 16,18)

Az előző oldalakon leírtakból már világosan láthattuk, hogy ez nemcsak egyedül Péterre vonatkozik, hanem a mindenkori Egyházra, Péter minden utódjára, a pápákra, püspökökre az idők végéig.

A Biblia

Az Újszövetség 27 könyve mellett sok más könyv van, amit inspirálónak tartottak, mint Herma pásztorát, az Acta Pauli-t vagy a Barnabás-levelet. Voltak apokrif evangéliumok, nagyrészt egy vagy két évszázaddal a négy Evangélium után keletkeztek, mint az ún. Tamás, Fülöp és Péter Evangéliumok, stb. Végül mindegyiket elvetették, mert helyenként ellentmondtak az Evangélium lényegének és Jézus tanításának. Az apokrifekről beszélni most nem célja ennek a könyvnek.

Az első három évszázadban az Egyháznak és tagjainak sok véres üldöztetést kellett elszenvednie. Hatalmas ellenségekkel szemben kellett helytállnia, a rómaiakkal, a mohamedánokkal stb. Helyt kellett állni a tévtanok áradatában, pl. arianizmus, gnoszticizmus, és sok más szektával szemben védekezniük kellett, hogy a hitet mind a mai napig megőrizzék.

Mivel a protestánsok a pápát és a zsinatokat tévesnek tartották és elvetették, hogyan tudta a pápa és a Hippói és Karthagói Zsinat az Újszövetség 27 könyvének kiválasztását meghatározni, melyet a protestánsok is Isten szavának tartanak? Ezen kívül, amikor Isten inspirálta a négy evangélistát, hogy leírják Isten igaz szavát, és Szentlelke által vezette Hippo és Karthago két zsinatát, hogy a pápával egyetértésben meghatározza az Újszövetség 27 könyvét, mint Isten valódi szavát, akkor logikus, hogy az utódokkal, a pápákkal és a zsinatokkal is ugyanazt tette, mivel előre látta a protestantizmusnak és a szektaképződéseknek az anarchiáját, valamint a nagy összevisszaság önfejtő írásmagyarázatának teljes körét?

Lutherra jellemző, hogy a „Sola fide” felfogás alapján (csak egyedül a hit, jó cselekedetek nélkül), mely ellentétben áll Szent Pál és az Evangélium további mondanivalójával (amely arról szól, hogy az üdvösséghez a jó cselekedetek is szükségesek), valamint Szent Jakab levelével (Jak 2,26), amelyben az apostol világosan

és félreérthetetlenül kimondja, hogy „*a hit jócselekedet nélkül halott*”, lebecsül egy apokrif levelet, és úgy véli, hogy azt az Újszövetség kánonjából el kellene távolítani.

Egyébként az Újszövetség néhány más írásáról is ugyanilyen véleményen volt.

A katolikus Egyház tanainak az elvetése, és az a kulcsszó, hogy csak a Biblia, leleplezi Luthert, mert ellentétes a Bibliával

Pápa, Egyház, hagyományok és tradíciók

Luther elvetette a pápát és az Egyházat, mert szerinte emberek találták ki, és ugyanúgy mellőzte a hagyományokat és tradíciókat is. Mint említettük, számára csak a Biblia volt az egyetlen tekintély, a „Sola scriptura”.

A Biblia semmi esetre sem az egyetlen tekintély. A Szentírás igazolja a katolikus Egyház tanítását, hogy Írás plusz Egyház, tradíció és hagyomány. Az Írás ezt világosan és félreérthetetlenül kifejezésre juttatja. Az igazság az Egyházban található meg.

Pál írja Timóteusnak: **„Ha késném is, tudd, hogyan kell viselkedned az Isten házában, mely az élő Isten egyháza s az igazság oszlopa és biztos alapja.”** (1Tim 3,15)

A Biblia sok helyen mondja, hogy Isten mérvadó szava az Egyházban található: a tradícióban, prédikációban és a tanításban, ahogy itt következik:

„Legyetek tehát állhatatosak testvérek, és ragaszkodjatok a hagyományokhoz, amelyeket akár előszóval, akár levelünkben tanultatok.” (2Tessz 2,15)

„az Úr igéje örökké megmarad. Ez pedig az az ige, amelyet nektek hirdettek.” (1Pt 1,24-25)

Az Egyház nem ember alkotása, ahogy Luther állította, hanem mint Pál kifejezően igazolja, az élő Isten Egyháza, az igazság osz-

lopa és alapja. A tradícióból és a hagyományból él. A hit tekintélye nem a Sola scriptura, hanem a Biblia és a katolikus Egyház.

Egyébként Luther halála előtt néhány évvel azt mondta, hogy nemsokára már nem lesz pápa. Mint tudjuk, nagyon mellé fogott.

Luther nagyon élesen bírálja a katolikus Egyháznak azt a tanítását, hogy a szentmise alatt a kenyér és bor átváltozik Jézus Krisztus testévé és vérévé a felszentelt, az apostoli folyamatosságban álló pap közreműködésével, és azt állítja: „Vedd, és már elfogyasztottad.”

Szerinte a vétel pillanatában a kenyér és bor Jézus teste és vére. Az úrvacsora után a maradék kenyér és bor már nem Jézus teste és vére (ezért fordul elő, hogy úrvacsora után nem kezelik a kenyeret és bort tiszteletteljesen).

A katolikus pap által átváltoztatott kenyér és bor továbbra is Jézus teste és vére marad, sok csoda is igazolja, mint például a tudományosan is bizonyított lanciano-i ostya-csoda. Az ostya és bor, mely hússá és vérré változott, még ma is, 1000 évvel később is ép maradt. Így ma tudományosan is igazolható, hogy Luther Márton (és követői) teológiája egy kitalált teória, amely mindenáron más akart lenni, mint a katolikus Egyház tanítása.

A katolikus Egyházban történt sok ostyacsodával (Lourdes is) az Úr jeleket hagyott a keresztény történelem hitetlen Tamásainak, melyek hitkiegészítők az olyanok számára, akiknek erre szükségük van, vagy érdeklődnek ez iránt.

Természetesen az evangélikus hitközösségekben nincs ostya-csoda, mivel senki sincs, akinek hatalma lenne, a hiányzó apostoli folyamatosság miatt, a kenyeret és bort Jézus testévé és vérévé változtatni. Így az evangélikus úrvacsora legjobb esetben is csak egy szimbólum lehet, az utolsó vacsora emlékére.

Luther bibliamagyarázatának és teóriájának logikus következménye a napi áldozat megítélésében és eltévelyedésében csúcso-

sodik ki. Az Evangélium szó szerinti értelmezésével Luther odáig ment, hogy a zsidóknak írt levelet valóban szó szerint értelmezi: „Amint az a rendelkezés, hogy az ember egyszer haljon meg s utána az ítélet következék, úgy Krisztus is egyszer áldozta föl magát, hogy elvegye sokak bűnét.” (Zsid 9,27-28)

Luther ebből arra a következtetésre jutott, hogy a szentmiseáldozat borzalom, és „átkozott bálványimádás”, és megszüntette a napi szentmisét. Ezzel ő kezdte el azt a rombolást, amit az Antikrisztus az utolsó időben fejez be, ha világalma alatt a katolikus Egyházban a napi szentmiseáldozatot megszünteti, és véres üldözéssel bünteti.

Az evangélikus-protestáns úrvacsora már a kb. 500 évvel ezelőtt megszüntetett napi áldozat. Ez a reformációban már előre elkövetett rombolás.

Nem ok nélkül hozta nyilvánosságra II. János Pál pápa 2003-ban az „Eucharisztia” című enciklikát. És nem véletlenül még a berlini első ökumenikus egyházi nap előtt. Ha igaz a Spiegel körkérdésének eredménye, hogy a katolikusok 88%-a támogatja a közös úrvacsorát az evangélikusokkal, akkor láthatjuk, hogy ütött az óra.

Ennek tudatában a közös úrvacsora igényét azoktól, akik kitarátóan, minden alkalommal nyilvánosságra hozzák, más megvilágításban kell látni.

„Ezért az idő parancsa mindenekelőtt egy »lelki ökumenizmus«” igénye, amely alatt John Henry Newman különösen a »katolikusok épülését és erősödését« érti.” (Leo Scheffczyk kardinális, „Magabiztos hit – megmentett igazság” 174. oldal)